

Naplóversek

2011. március 24. csütörtök
az oroszlán ébresztgetése

egy oroszánt nehéz tisztán tartani
a por beszorul a lába és az
ujjai közé porkoronát rajzol
a sörénye köré és még csak a
fejnél tartunk hol van még a test
az ötven lóerővel felérő
bevetések ha nyugmozgás siethez
indul nagy szökkenések – a zablá
a sebességkorlátozás – suhan a
sztrádán talpig ezüstben a peugeot

2011. április 2. szombat
a maiba a múlt

naplóversek írása közben
ide-oda csúszkálnak a napok
a maiba a múlt heti az alig-
múlt a pillanatnyi mostba amikor
zs-vel péterváradon a várban
g-vel meg este az erkélyen
a szellős nagy tavaszban ami épp
megérkezett bezsong a város szállnak
mindenféle illatok a déli
de pontosabb hogy délutáni ebéd

paradicsomszeletjeinek
üvegházi pirosához szorosan
hozzátapadt valamilyen kevert
virágillat pollent mixelt a szél
a kossava jól lehűtötte
az arcom s az egész télen át
mesterségesen gerjesztett lakást
ibolyaillatot érzek mondta
anyám barátnője a betegágyban
ibolyaillatot az ablakon át
paradicsompiros és ibolyalila
az üvegház s egy betegszoba belterében
ebéd közben zs-vel is
valamilyen celofánnal bevont
térben ültünk a vendéglőben
az üvegházhatás tetőfokán
benapozásról tájolásról és
üvegházhatásról hallottam itthon
éveken át alaposan ki voltam
képezve a fény és árnyék változása
a fény beesésének szöge terén
s amikor péterváradon a vár
falai mögött épp lebukott a nap
vagy csak lebukni készült még egy-két
felvételt is lehetett csinálni
megörökíteni a kinek észak
kinek dél utolsó elkapott
pillanatát (napnyugta előtt még
nem villant a blicc) egy pincérnek
pózoltunk miközben ott álltunk egy
fizikalecke legközepén

2011. április 4. hétfő
a kertbe berobbant

a hóvirág derékig hóban állt
a télbe visszaforduló tavaszban
de tartotta magát a zsenge szál
a hóban s a hó felett a fagyban

így indulna egy klasszikus költemény
kötött metrummal és rímekkel talán
de amint kilépsz az ajtón
a hirtelen berobbant tavaszba
szétpattan minden szabály
ibolya kúszik a fű között
a tulipán kardosan áll
a kék vadjácint önkívületben
százsorszép s vörös árvacsalán
a krókuszok már rég elaléltek
mint mikor nem figyelsz a lázra
+ 25 °C-on
lobog a kora délután

2011. április 5. kedd
fázós és rosszkedvű

a tegnapi napnál kellene
még tartani a késő délutáni
napozásnál g-vel az erkélyen
a hatodikon ahonnan ellátni
a gorkij utcai tetőablakig
és azt is látni ahogyan a nap
sugaraival élesen betör
az ablakon át hogy később majd
gyengédebb izzással már csak
súrolja a tetőt az
átforrosított palát
abból a hóból elkelne ma is
egy kevés a hirtelen lehűlt
délutánban fázós és rosszkedvű
utcabeliek gyalogosok
között araszol az idő
most már nyugodtan lebukhatna
a házfalak mögött a nap
ha már nem melegít kattintsuk fel
olvasólámpánkat s hozzuk
előbbre az estét éjszakát

2011. április 6. szerda
lezárni beismerni

kedden a hétfőre gondol szerdán
a keddre kíméletlen műfaj
a napló még húzná az időt
a vers de rácsukódik az éj
a legnagyobb lendület közepette
telnek a sorok de véget ér a nap
le kell zárni a szöveget
átaludni egy másik napba
egy új versben ébredni fel
közben beismerni hogy módosult
a napi beosztás éjjel versírás
kínos késő reggeli ébredés
a naponta írt sorok lassan
de folyamatosan szívják
az egyre nehezebben
pótolható energiát
vitamintablettákkal
tartja fenn magát tartja fenn
a poézist frissen nőtt fűben
kellene lakozni élni
s dőlnének be az ablakon
ajtón a művi térbe
harmattól csapzott eklogák

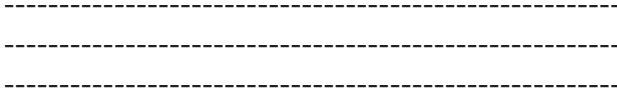
2011. április 11. hétfő
*költészet napi futamok**

4x 5x majd 60 70 80 év
kit ne érintenének érzékenyen
saját tulajdon megélt vagy várható
életévei a költők egymást
intonálják egymásnak adják át
a szót játszanak a halállal míg nem

* A versben a dőlt betűs szövegek Kosztolányi-, József Attila-, Tóth Krisztina-, Balla Zsófia-, Rakovszky Zsuzsa-, Kovács András Ferenc-, Parti Nagy Lajos-, Kukorelly Endre-, Kántor Péter-, Térey János- és Krusovszky Dénes-idézetek, illetve -vers-címek.

végül maguk is halállal halnak
és mégis élnek tovább abban
a szóban amit egymásnak adtak
s adnak át: *most harminckét éves vagyok*
harminckét éves lettem én
harminckettő hogy telhetett
az ember végül negyven év
ha negyvenéves elmúltál
ha negyvennégy is elmúltál
immár magával ötven
mint a kéve a test méri
a földi tért majd 60 70 80 év
s a költő közben míg *rímet rágdal*
kirajzolódik átragyog
a lét csikorgó prézlijén
és végül minden szépen *összeáll:*
fészű a földben karóra víz alatt –
az 50-es 60-as 70-es
s későbbi évek életvalósága
a himnusz a *popzene* és a mobilok
letölthető csengőhangjain
miközben majdnem minden *egyre megy:*
ami völgy így az úgy a hegy
csak a fák állnak ugyanúgy: már-már
időtlenül *csupaszon* mégis szépen
wiepersdorfban és újvidéken
abol fordul a part a víz felett
s ami nincs a versben az is *be-*
hallatszik ide: kaf pannoniust
idézi tóth krisztina orbán ottót
orbán ottó az orbán ottó nevű
költővel diskurál parti nagy lajos
józsef attilát és a bánk bánt
kántor péter radnóti fanniját
idézi meg kukorelly és orbán
pilinszkyt kántor péter tandorit
s azt kérdezi vörösmarty hangján *hogy*
ment-e könyvek által elébb a világ
ment-e a költészet által elébb
a világ vagy a *költő* csak *tétlen*

*mákdarál zsemlemorzsát és hódarát
hint kopár avult fragmentumokat ír
s derül azon hogy immár minden
egész újra szétesett – vagy összeáll?
nem folytatom csoda-e ha miközben
egymás után szép sorban haladva
a parnasszus felé lépkednek
– közben évre év – lépteik zajába
belecsikordul az ezredév*

2011. június 21–23. kedd–csütörtök
naplóba nem illő napok

vannak napok melyeket tíz ujjunk közt
kell átpergetni mint a homokot
semmire se jó naplóba nem illő
szégyenteljes napok az uzsora-
kamatra kiadott idő feledni
való keddjei–csütörtökjei
számítók zsarnokok hordószónokok
hetes találatot megcélzónak
hitt kicsinyes szájalomra méltó
napjai kikkel messzire elszaladt
a ló s azóta is fut velük az
elvadult tájon hol a divide et
impera elve szerint épp sátrat
ütni lőn kedvük akárkié is lett
légyen a föld a forrás a fű mint
akit mindent uralni eltiporni
küldött volna maga az úr akár
a pokol uraként is felcsatolják
harc díszeket ha kell s még le
sem bukik a nap véres fogaikkal
marnák szét megszerzett zsákmányukat

oda-odavetve egy-egy cafatot
hűséges fegyverhordozóiknak
s alázatos kiszolgálóiknak is
ilyen napokat súlyosan megül
a némaság de lehet-e halotti
csendnél még mélyebb csendben tört ülni
összeszorított fogakkal hallgatást
mímelni nem véve tudomást az
elejtett nemes vadak piacra vitt
bőréről s nem hinni a forgandó
hadiszerencse újabb fordulatát
a nap most kezd nyugovóra térni
lassan elnyeli majd a láthatár hogy
teljes sötétség vegye kezdetét
s csak a hold csalfa fényében lehessen
sejteni a zsákmányt ejtő hadak
lopakodó vonulását messzire
futott lovak és lovasok lassan
eltűnő alakját s egyre tompábban
hangzó robaját hogy majd az égi
őrségváltás után egy újabb nap új
fényében minden a maga igaz
voltában mutassa meg magát